

den af os under Nr. 2 skrevne Forpligtelse, og at de Bedkommende da paany vilde alvorlig overveie, hvorvidt de nu efter de stedfindende Forhold vilde være i Stand til eller økonomisk rigtigt burde give saadanne Tilskud og paa de Betingelser, som de gave for et Par Aar siden. — Jeg har dermed udtalt Tilstrækkeligt om de to Betingelser, som Forslagsstillerne efter det Kjendskab, de have til denne Sag, og efter Sagens Betydning i Almindelighed, have troet at maatte tilraade det høie Thing at tilspøie i det indbragte Lovforslag i alt Fald paa det nuværende Standpunkt af Forhandlingerne, saa længe ikke andre Oplysninger foreligger, som kunne noget modificere dette Standpunkt til den ene eller den anden Side.

Scavenius: Jeg skal for mit Bedkommende tillade mig at raade det høie Thing til at forkaste de to Vædringsforslag, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, har anbefalet. Det første Vædringsforslag gaar jo ud paa, at Rentegarantien for den nævnte Bane skal ned sættes til i det Høieste at kunne omfatte et Beløb af 450,000 Kr. pr. Mil af Banens Længde, medens der ved Loven af 4de Mai 1875 er givet Bemyndigelse til at give Rentegaranti for 500,000 Kr. pr. Mil. Den ærede Forslagsstiller begrundede dette Vædringsforslag derpaa, at Materialier, Arbejds løn etc. nu maatte antages at være billigere end den Gang, og at derfor, hvad der den Gang kunde have været rimeligt og naturligt at give Rentegaranti for, ikke nu kan siges at være det længere. Jeg maa dog i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at Loven af 4de Mai § 7, hvori Rentegarantien omhandles, er affattet saaledes, som jeg nu skal tillade mig at oplæse: „Regjeringen bemyndiges til at give 4 pCt. Rentegaranti for de Aktier og Obligationer, som det bevislig har været nødvendigt at udstede for at tilveiebringe de nødvendige Midler til Anlægget af ommelte Bane“. Er nu Materialernes Pris og Arbejds lønnen lavere end den Gang, saa er sikkerligen samtidig ogsaa de Aktiers og Obligationers Pris, som det er nødvendigt at udstede, ogsaa lavere og maasse i et betydeligt større Forhold lavere, saaledes at det maa betragtes som en given Ting, at, kan det lykkes at faae Banen anlagt under de nuværende Forhold for de 500,000 Kr. pr. Mil, saa maa vi derude paa Egnen være glade, thi for de 450,000 Kr. pr. Mil vil det være umuligt. At vedtage det første Vædringsforslag vil være ensbetydende med at negte Lovforslaget, og hvis det maatte være det høie Things Mening at vedtage dette Vædringsforslag, saa vil jeg virkelig i saa Henseende bede Thinget om hellere ligefrem at forkaste Lovforslaget, thi det er en mere naturlig og ligefrem Maade at gaa frem paa, og saa vide vi, der have med Sagen at gjøre, hvorledes vi staa; vi staa da bedre, end naar vi

maasse kunne have det faaet igjennem lange Rigsdagsforhandlinger at faae de 450,000 Kr. pr. Mil atter satte op til 500,000 Kr. I det Mindste skulde jeg tro efter de Yttringer, hvor med det ærede Medlem motiverede dette Vædringsforslag, at han ikke havde gennemlæst den omtalte Lovs § 7, men derimod havde troet, at der i den stod noget helt Andet, nemlig noget Lignende, som der stod i de tidligere Love om Rentegarantien i den nordvest-sjællandske Bane og den lollandske Bane. — Hvad nu det andet Vædringsforslag angaar, da er det ikke affattet saaledes, at det er tilstrækkelig tydeligt og forstaaeligt. Man skulde tro, at Meningen var den, at de ærede Forslagsstillere havde til Hensigt igjennem det Vædringsforslag, der her er filllet, at løse Stillerne af Forstærkningsfonden fra deres Forpligtelse efter Loven af 4de Mai. Det vilde ganske vist være noget Nyt, at man igjennem en Lov vilde søge at løse eksisterende kontraktmæssige Forpligtelser. Det kan jeg ikke tro har været de Herres Mening; men saaledes som Vædringsforslaget er affattet, faar man den Opfattelse. Det er jo nemlig givet, at indtil 1ste Oktober 1879, hvis Banen er færdig inden Tid, ere Legnerne af Forstærkningsfonden ubetinget kontraktmæssig forpligtede til at indbetale det; men noget helt Andet er det, hvis de ærede Medlemmer kun have ment, at, forsaavidt der blev Tale om, at Banen ikke blev færdig til 1ste Oktober 1879, skulde Legnerne af Forstærkningsfonden ikke være bundne, men dertil behøves virkelig ikke at stilles noget Vædringsforslag, thi det er selvfølgeligt. Naar vi derude paa Egnen have tegnet os for visse bestemte Summer i Genhold til en bestaaende Lov, saa ere vi bundne i Genhold til denne bestaaende Lov; men derimod ere vi ikke bundne i Genhold til en ny Lov. Det forekommer mig nu oprigtig talt at være saa selvfølgeligt, at der ikke i saa Henseende behøves at vedtages Noget som helst, og hvis det, jeg først omtalte, virkelig skulde være Meningen, saa vilde det være et Forslag af en saare mærkelig Betsafsenhed, at Lovgivningsmagten nemlig gennem en Bestemmelse i en Lov vilde ophæve privatretlig bestaaende Forpligtelser; det kan derfor ikke være Meningen, det burde i alt Fald ikke være den. — Jeg skal foreløbig ende med, som jeg begyndte, at anmode det høie Thing om ikke at vedtage disse Vædringsforslag, og hvis man mener, at det er en for stor Begunstigelse at give vedkommende Egn at forlænge denne Lovs Gyldighed, da hellere ligefrem forkaste Loven end ad denne Omvei gjøre den ubrugelig.

Berg: Det ærede Medlem vilde mene, at Forslagsstillerne ikke havde læst § 7. Det forekommer mig dog, at min Motivering kunde have overbevist det ærede Medlem om hans Feiltagelse i den Henseende. Naar det hedder i § 7: „De